

Chuyện Tình Mùa Lễ Giáng Sinh...

*Thân tặng các bạn cùng cảnh ngộ với tôi.
N.Q.*

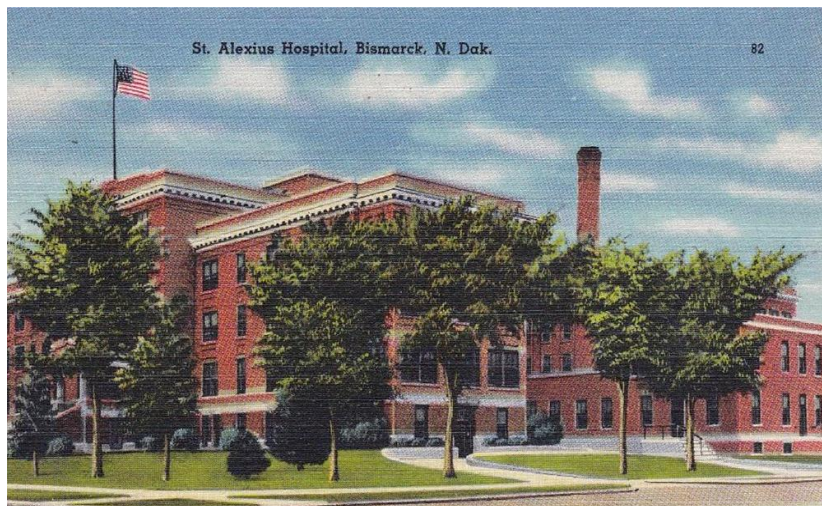
Sau mười mấy năm miệt mài khổ học, cuối cùng con gái tôi cũng ra trường và tìm được việc làm ở một bệnh viện cổ kính của thành phố Bismarck đèo heo hút gió thuộc miền bắc Tiểu bang North Dakota gió tuyết lạnh lùng.

Gia đình tôi vốn ở St. Cloud, Minnesota cho nên từ đó đến Bismarck cũng chẳng cách xa gì mấy. 40 năm trước đây, chúng tôi theo đoàn người tỵ nạn, rời bỏ quê hương đến định cư ở St. Paul, Minnesota. Sau đó rời tới St. Cloud mở một cửa hàng nho nhỏ bán mấy món ăn như bánh mì, nem nướng và phở. Mẹ chồng tôi là đầu bếp chính, tôi bếp phụ, kiêm hầu bàn kiêm thu ngân. Mấy năm sau chồng tôi theo đoàn tù nhân chính trị đến Hoa Kỳ và đưa con gái của chúng tôi ra đời và lớn lên nhờ vào lợi tức của tiệm ăn bình dân đó. Nhờ giá rẻ, thức ăn lại ngon và lạ miệng nên tiệm ăn lúc nào cũng đông khách và chúng tôi sang lại một cửa hàng rộng rãi hơn.

Thế rồi, thời gian trôi qua mẹ chồng tôi qua đời, kế tiếp người chồng của tôi cũng ra đi sau những năm tháng bị hành hạ, chịu đói lạnh triền miên trong các trại cải tạo. Tiệm ăn càng ngày càng đông khách, tôi phải mượn thêm người và lợi nhuận cũng gia tăng gấp bội. Công việc hàng ngày bận rộn từ sáng sớm tới khuya, tôi chẳng còn thì giờ nghĩ tới đời sống riêng tư của mình. Con gái tôi dần dần lớn lên, hết tiểu học, trung học rồi đại học, hết trường này tới trường khác. Những năm sau cùng mẹ con tôi chẳng mấy khi thấy mặt nhau, ngoại trừ những ngày lễ ngắn ngủi. Bây giờ con tôi đã tốt nghiệp, đã có chỗ đứng vững vàng trong xã hội, còn tôi đã có một số vốn kha khá nên tôi muốn nghỉ buôn bán, sống gần đưa con gái tới hết cuộc đời còn lại.

Nhượng lại một cửa hàng đang đông khách không phải là chuyện khó khăn. Theo con tới Bismarck, tôi mua một căn nhà nhỏ nhưng khang trang ở thành phố này cũng chẳng tốn kém là bao. Mấy tháng đầu bận rộn về việc trang hoàng nhà cửa, nhưng sau đó ngày tháng dài lê thê. Ngày ngày tôi chỉ lo bữa ăn sáng, sắp bữa ăn trưa cho cháu mang đi, còn rất nhiều thì giờ nhàn rỗi đợi con về cùng ăn bữa chiều.

Khoảng thời gian trống vắng đó tôi đọc sách và nghe nhạc, nhưng đọc nhiều cũng mờ mắt, nghe mãi cũng nhàm tai và vào Internet thết rồi cũng chán.

Bạn bè không có một ai, hàng xóm nhà nào nhà nấy đóng cửa im lìm, tôi chỉ còn biết mong đợi khi con gái tôi đi làm về. Mẹ con chuyện trò ríu rít. Tôi hỏi thăm cháu về cái bệnh viện nơi cháu làm, cấp trên có dễ chịu hay không? Bạn bè ra sao? Có ai là người Việt không? Nhưng người Việt mình mấy ai chịu về những nơi hẻo lánh này, phần đông đều muốn ở những nơi có nhiều người mình quý trọng như California, Texas v.v...

Một hôm cháu cho tôi biết rằng trong phiên họp buổi sáng hôm đó, Bác sĩ, bệnh viện trưởng giới thiệu một bác sĩ mới tên James Duval nhưng mặt mũi, dáng dấp y như người Việt. Mấy ngày sau cháu cho biết James chính là người mình. Rồi một hôm cháu mang về cho tôi một chậu lan Hồ điệp, quà tặng của người bạn mới.

Nhìn những bông hoa màu sắc lạ lùng, dòm hoa cong cong, mềm mại như đàn bướm say đắm lòng người. Theo tấm giấy đính kèm dặn dò cách chăm sóc, rồi tôi vào Internet tìm hiểu thêm. Và rồi tôi khám phá ra một thế giới kỳ ảo, thế giới của Hoa Lan, một loài hoa thiên hình vạn trạng. Tôi mua thêm một vài cây Hồ điệp với tên khoa học *Phalaenopsis* rồi đến mấy cây *Cymbidium* và *Dendrobium*.

Bây giờ tôi đã tìm được một thú vui mới, tôi say sưa miệt mài trên máy điện toán, tìm tòi những cây lạ, nhất là những cây lan có hương thơm. Mừng lễ Giáng sinh năm ngoái, tôi rất vui mừng khi con gái của tôi đi Chicago mang về cho tôi cây *Bc. Hausermann's Holiday* từ một vườn lan nổi tiếng của Illinois. Để trên chiếc bàn nhỏ, bên cửa sổ hướng Đông - Nam thường có ánh nắng ban mai, cây lan chỉ có 3 bông hoa mới nở mà hương thơm tỏa ra ngào ngạt khắp gian phòng, cho đến chiều tối khi con gái tôi đi

làm về, làn hương này vẫn còn phảng phất đâu đây.

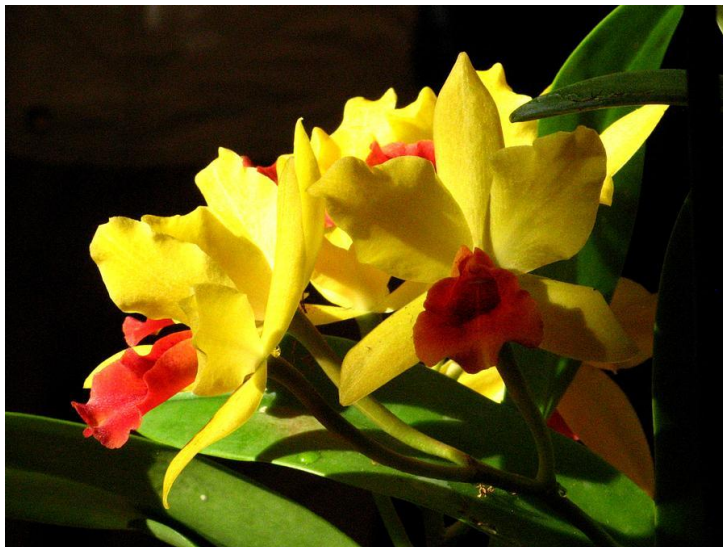

Biết mẹ thích, con gái tôi lại đặt mua thêm cây Cattleya cánh trắng, lưỡi tím hương thơm hơi khác nhưng cũng nồng nàn không kém. Dần dà chiếc bàn nhỏ được thay thế bằng chiếc bàn lớn hơn nhưng vẫn không đủ chỗ cho những cây được đặt mua thêm từ miền Đông hay California, bởi vì các tiệm bán ở đây ít khi có hoa lan mà nếu có cũng không có hoa đẹp.

Trước ngày lễ Giáng Sinh, con gái tôi xin phép mời hai người bạn cùng ở bệnh viện về dự tiệc vì gia đình họ đều ở xa. Tôi mất mấy ngày bận rộn trang hoàng nhà cửa và chuẩn bị mấy món ăn khá nổi tiếng ở quê nhà như: súp măng cua, chả giò, gà hầm hạt sen và bánh caramen. Bạn của con tôi đến, một cô là Elizabeth người gốc Á rập, còn người kia là một chàng trai người Việt nhưng không được tiếng mẹ đẻ, ngoại trừ 2 tiếng: *Chào bác!* Âm thanh giống như người Hà Tĩnh, Nghệ An và đó chính là James Duval.

Có lẽ nhờ con tôi đã mách trước cho nên Elizabeth mang tới một chậu lan kiếm Cymbidium với 3 chùm hoa màu phấn hồng và của James là một chậu Cattleya hoa vàng lưỡi đỏ thắm thơm ngát khó tả được đó là mùi va ni hay ca cao.

Tôi thực sự rất vui lòng về món quà Giáng sinh đặc biệt này. Điều phải nói là ở Bismarck vào mùa Đông tuyết phủ đầy trời, gió lạnh thấu xương, cho nên các vườn lan đều ngưng gửi hoa cỏ đến đây từ tháng 11 đến tháng 3, ngoại trừ phải đặt mua với một tiệm bán hoa duy nhất có những thùng đặc biệt và giá đắt như vàng.

Trong bữa ăn Elizabeth cho biết rằng gia đình cô ở New York, cha mất từ lâu, người mẹ đã tái giá và sống với người chồng mới ở Boston. Còn James, mẹ đã qua đời từ khi chàng mới vào đại học, người cha hiện sống cô đơn ở một thành phố nhỏ bên bờ biển Florida. Chính chàng cũng lang thang hết trường này lại bệnh viện khác và cũng vì thế nên tiếng Việt không thông.

Cuộc đời của mẹ con chúng tôi cứ lặng lẽ trôi theo thời gian. Con gái tôi bận bịu với những bệnh nhân còn non trẻ và tôi cũng bận rộn không kém với những cây lan dần dần gia tăng số lượng. Chiếc bàn dài trở nên quá nhỏ, thêm một chiếc bàn nữa cũng không đủ cho nên mấy ngày cuối tuần phải nhờ James đến giúp tôi bắt đèn và mang lan xuống tầng hầm (basement).

Một hôm con tôi cho biết cháu và James muốn kết thành vợ thành chồng. Thấy rằng chúng đã hẹn hò, ríu rít bên nhau khá lâu, tôi bằng lòng ngay tức khắc. Ba tháng sau, đám cưới được tổ chức trong vòng gia đình bạn bè thân mật. Về phía chúng tôi chỉ có vợ chồng người cháu họ xa từ St. Paul, Minnesota tới, về phía James chỉ có người cha duy nhất. Đám cưới xong, đôi vợ chồng trẻ ở chung với tôi cho căn nhà thêm ấm cúng.

Nhìn cảnh vợ chồng trẻ âu yếm, quấn quýt bên nhau, mới đầu tôi thấy vui vẻ và mừng cho con gái tôi có người chồng xứng đáng. Tôi theo các con rong chơi mọi nơi, mọi chỗ, nhưng dần dà tôi cảm thấy mình là một cái đuôi thừa thãi. Tủi thân, tôi thấy mình chưa đến nỗi già nua, mà đã chịu cảnh cô đơn, lẻ bóng. Những cây lan xưa kia là nguồn vui vô tận, nay chỉ là những vật vô tri, vô giác. Tôi muốn có một nguồn vui khác, tôi muốn có một người trò chuyện, một người có thể cùng tôi tay trong tay dạo bước đó đây. Giữa lúc đó chuông điện thoại reo vang.

“A lô thưa chị, chị vẫn mạnh chứ! Tôi là ba của cháu James.”

“Chào anh! Cảm ơn anh tôi vẫn như thường.”

Tiếp theo là câu chuyện thăm hỏi xã giao thông thường, nhưng mấy lần sau có vẻ mặn mà thân mật hơn, thường là anh gọi lên, còn tôi tuy mong muốn nhưng ít khi gọi xuống. Anh kể cho tôi những chuyện hàng ngày ở sở làm và chuyện sắp sửa về hưu. Tôi nói chuyện về đôi trẻ, về chuyện ăn uống và đời sống thường ngày. Hỏi anh rằng khi về hưu, anh có định lên Bismarck ở với các cháu hay không?

“Thưa chị! Tôi rất mong muốn lên trên đó để được gần chị và các cháu, nhưng tôi không chịu được lạnh.”

Khi nghe thấy mấy chữ: “*lên trên đó để được gần chị*” không biết có ngụ ý gì hay không, nhưng lòng tôi bỗng cảm thấy ấm áp, con tim nguội lạnh của tôi đột nhiên đập rộn ràng. Tôi buột miệng hỏi:

“Có thật anh muốn ở gần tôi không?”

“Nếu chị cho phép, tôi xin được ở bên chị suốt đời.”

Tôi quá cảm động, buông máy nói chẳng nên lời. Những ngày sau đó chúng tôi thường xuyên chuyện trò cho tới khuya, và khi lũ trẻ biết chuyện lại càng tán thành và nhiệt liệt cổ vũ cho mối tình già của chúng tôi.

Mùa Giáng Sinh năm đó, anh đáp phi cơ lên Bismarck sống với chúng tôi một tuần. Nghe tin anh lên tôi đã mua cây thông lớn hơn, trang trí với giầy ruban đỏ thắm làm nổi bật những chùm hoa trạng nguyên trắng, đỏ và những trái cầu hoàng kim óng ánh. Thức ăn tôi sẽ làm món súp bong cá nấu với cua, gà tây nhồi hạt dẻ với xôi nếp và nấm hương. Ngoài ra có món gói bò, gói cuốn và chai rượu sâm bánh màu hồng...

Vài ngày ngắn ngủi đó đã làm biến tôi trở thành một người đàn bà khác. Tôi cảm thấy mình trẻ hẳn lại, thấy mùa Đông ở Bismarck năm nay bỗng trở nên ấm áp, không còn lạnh lẽo như trước. Sau đó chúng tôi quyết định hãy sống những ngày còn lại bên nhau. Chẳng cần lễ cưới rình rang, chỉ một bữa ăn ở một nhà hàng khá sang trọng trong thành phố. Thực khách vô vện có chúng tôi và các cháu với lời giao ước: “*Mãi mãi bên nhau*”.

Mấy hôm sau, để lại đám hoa lan cho bọn trẻ, hẹn đến mùa Xuân năm tới chúng tôi sẽ lên mang về. Thuê một chiếc xe van nhỏ, chở theo một số đồ lặt vặt cần dùng, chúng tôi cùng nhau ngày đi, đêm nghỉ, nhả nha lái xe về Florida.

Khởi phải nói, tuần trăng mật của đôi bạn già chúng tôi trải dài trên quãng đường trên 2200 dặm thơ mộng như thế nào? Có lẽ trên thế gian này chưa chắc đã có kẻ thứ hai.

Ngọc Quỳnh